

*Прохорова В.В., д.е.н., професор,
завідувач кафедри економіки та менеджменту,
Українська інженерно-педагогічна академія, м. Харків*

*Колещук Н.Г.,
здобувач 1 курсу другого (магістерського) рівня вищої освіти,
Українська інженерно-педагогічна академія, м. Харків*

ЕКОНОМІКА ЗНАНЬ: ВПЛИВ ОСВІТИ НА ТРАНСФОРМАЦІЮ РИНКУ ПРАЦІ

Однією з проблем створення економіки знань в Україні є низька інноваційна активність економіки країни та відсутність розвинутої інноваційної інфраструктури. Це призводить до неефективності механізмів трансферу знань та технологій. Крім того, низький рівень капіталізації інтелектуального потенціалу призводить до погіршення інвестиційного клімату в науково-технологічному секторі [1]. Однак, дослідження показують, що найбільш розвинутою складовою економіки знань в Україні є навички для створення інновацій, тобто людський капітал [2]. Створення, поширення та використання знань є ключовим фактором для росту та розвитку. Однак, перехід до економіки знань має декілька потенційних проблем та викликів [3]. Нерівність доступу до інформації та освіти: Щоб створити ефективну економіку знань, потрібно забезпечити широкий доступ до інформації та освіти. Однак, багато країн і регіонів борються з цим, особливо у віддалених або бідних громадах. Це може привести до соціальної нерівності. Відставання у технологічному розвитку: Щоб стати економікою знань, країна або регіон повинен мати доступ до передових технологій, що дозволяють створювати, поширювати та використовувати знання. Технологічна відсталість може значно утруднити цей процес. Зміна у структурі робочих місць: Перехід до економіки знань може привести до втрати традиційних робочих місць, особливо у промисловості та сільському господарстві. Це може призвести до соціального

невдоволення та потреби у додатковій перепідготовці працівників. Захист інтелектуальної власності: У економіці знань інтелектуальна власність стає особливо цінною. Це може призвести до юридичних конфліктів щодо прав на інформацію та технології. Освітня система: Освітні системи потребують реформування, щоб гармонійно вписатися в економіку знань. Це включає зміну в навчальних планах, методах викладання та оцінювання знань.

Важливо врахувати ці виклики при плануванні переходу до економіки знань. З добре спланованим підходом, ці виклики можуть бути подолані шляхом розвитку:

- STEM-освіти: навчальні програми у цих областях можуть допомогти готувати здобувачів до роботи в секторах, де вимагається глибоке технічне розуміння.

- Навчання критичного мислення: економіка знань потребує робітників, які можуть аналізувати та розв'язувати складні проблеми.

- Підтримки навчання протягом життя: у швидко змінюваному світі знань важливо навчатися протягом усього життя, працедавці можуть підтримувати це, надаючи ресурси для неперервного професійного розвитку та навчання.

- Цифрової грамотності: цифрова грамотність є невід'ємною частиною економіки знань, що включає навички користування комп'ютером, розуміння та використання технологій, програмування та інше.

- Міждисциплінарності: замість навчання вузькоспеціалізованих навичок, міждисциплінарний підхід може бути корисним для підготовки здобувачів до широкого спектру можливостей в економіці знань, сприяти гнучкості та адаптивності.

Створення ефективної економіки знань в Україні вимагає стратегічних реформ для подолання низької інноваційної активності, відсутності розвинутої інноваційної інфраструктури та забезпечення широкого доступу до інформації та освіти, включаючи підготовку людського капіталу.

Список використаної літератури:

1. Стояненко І. В. Формування економіки знань як реальність та необхідність сьогодення. *Ефективна економіка*. 2012. № 6.
2. Турчіна С. Г. Розвиток економіки знань в умовах інтеграції України до світового господарства. *Вісник Ужгородського національного університету. Сер.: Економіка*. 2017. Вип. 2(50). С. 31-36.
3. Oleksiv, I. and Mirzoieva, D. (2020), "Knowledge economy in Ukraine: current condition and problems of its development", *Efektivna ekonomika*, [Online], vol. 1, available at: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=7567> (Accessed 19 May 2023). DOI: 10.32702/2307-2105-2020.1.7

*Прохорова В. В., д.е.н., професор,
завідувач кафедри економіки та менеджменту,
Українська інженерно-педагогічна академія, м. Харків*

*Щербина Є.В.,
здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти,
Українська інженерно-педагогічна академія, м. Харків*

СТРАТЕГІЧНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК ФАКТОР ФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНО ВІДПОВІДАЛЬНОГО БІЗНЕСУ

Стратегічне партнерство є важливим фактором у формуванні системи стратегічного управління соціально відповідальним бізнесом. Ця концепція передбачає спільні зусилля між підприємствами та іншими зацікавленими сторонами з метою досягнення спільних цілей, таких як забезпечення сталого розвитку, врахування інтересів спільноти та зменшення негативного впливу на навколишнє середовище, управління інноваційністю суб'єктів бізнесу взагалі та окремих бізнес-процесів. Стратегічне управління інноваційністю бізнес-процесів являє собою резюме стратегічних рішень, на основі яких здійснюється інноваційна діяльність на підприємстві [1].

Стратегічне партнерство між бізнесом та громадським сектором або неприбутковими організаціями може сприяти вирішенню соціальних проблем та